

дължавайки да остава в България и да действа с четата си, той вече прави плановете си за бъдещата дейност все във връзка с намеренията на Раковски, постоянно се интересува от начинанията му, зависещи и от очакваното военно стълкновение на Сърбия с Турция. То обаче няколкократно е отлагано по ред обективни причини: поради слабостта на княжеството, още незавършената му военна подготовка, поради сложното състояние на набелязания съюзник - Гърция - и, разбира се, поради постоянната намеса на великите сили, стремящи се да осуетяват и осуетяващи замислите на княз Михаил Обренович и правителството за реализиране на интензивни действия срещу империята.

Заслужава да се посочи, че през тези ранни години П.Хитов, под влиянието на писанията на Г.С.Раковски и слуховете за замисляни или подготвени освободителни акции, вече разсъждава различно от по-рано, преценява ситуацията в Сърбия и международните възможности и пречки българското въстание да се опре на княжеството. Другояче казано, имаме основания да приемем, че още преди срещата си с Раковски войводата е започнал да се приобщава към неговите идеи и плановете му за общонационална въоръжена борба в споразумение със Сръбското княжество, но с категорично определена национална политическа цел - освобождението на България. Т.е. началната му обичайна хайдушка дейност - наказание на отделни турци, провинени със злодеяния от различен вид към отделни българи - сега се насочва към политическа, общонационална цел - освобождението на народа и отечеството. Догадките в това отношение, към които го води собственият му опит на спонтанна съпротива срещу поробителите, с помощта на Раковски са намерили нов смисъл и той вижда своите задачи и тези на хайдутството все по-различно: в обединено и общо освободително движение на българския народ с ясна национална цел. В този процес на промяна вече и четите в Балкана придобиват за него ново значение - на въоръжени и действащи ядра от и в общата борба за свобода начело с признатия и от него водач Раковски. Всички споменавания на Раковски и дейци, свързани с неговата дейност от 1861-1862 г. нататък, са в този дух и с винаги подчертавано желание и нетърпение час по-скоро Хитов да се присъедини към неговите освободителни инициативи, както и с надежди международната обстановка да стане благоприятна за тях.

Ето няколко илюстрации за това колко голямо място вече заемали плановете на Г.С.Раковски в очакванията и намеренията на войводата. По достигащи до него слухове, писмени известия и чрез специални свои пратеници до великия котленец в Белград, по-късно и в Букурещ, Хитов постоянно се информира за ситуацията, радостно предполага участието на четата си или преживява разочарования, когато обстоятелствата попречат за разгръщане на широка борба, както през 1862 г. поради събитията в Белград и ранното разкриване на емисарите на Раковски в Търновско и Сливенско. И въпреки всичко все очаква да настъпи моментът на решителния бой за свобода.

През есента на 1863 г. заедно с четниците си Хитов се прехвърля в Сърбия, очевидно с желание да бъдат по-близо до Раковски и помощниците му и до евенту-